

Støtte til Forholdstalsvalgmaadens Indførelse.

Vi skulle jo nu spare, bliver der sagt. Jeg havde ved forrige Finanslovbehandling Lejlighed til at udtale, at det var blevet en Tradition blandt Venstre-Finansministrene, at de skulle begynde med en Tale om at spare. Den første Finansminister efter Systemskiftet, Christopher Hage, holdt i sin Tid en meget stor Tale om, at det var aldeles nødvendigt at spare. Derefter kom den anden Finansminister, Vilhelm Lassen, som ogsaa holdt, jeg tror, flere lange Taler, der gik over Æmnet: „Lad os endelig spare“, og fremdeles op til den nuværende Finansminister, som ogsaa holder paa, at vi skulle spare. Der er naturligvis ikke et eneste æret Medlem her, som vil modsige de forskellige højtærede Finansministre i deres Spareteorier. Men det mærkværdige, som jeg gerne vil gøre opmærksom paa, er, at vi ere blevne fattigere og fattigere, efterhaanden som vi have faaet disse Teorier fremsatte, saa at Staten for Øjeblikket staar saa daarligt i økonomisk Henseende, som den nogen Sinde tidligere har gjort. Den Gang Christopher Hage holdt sin store Tale om at spare, tror jeg, man kan sige, at vi stod ret godt. Nu, efter at saa mange af hans Efterfølgere have gentaget denne Devise, har det desværre, kan jeg sige, vist sig, at vi ere komne dybere og dybere i Gæld.

Der er dog en Forskel paa den nuværende højtærede Finansministers og paa de øvrige Finansministres Udtalelser om at spare, idet de tidligere Finansministre syntes at ville spare i Flæng og Spræng, hvor som helst det kunde lade sig gøre, medens den nuværende højtærede Finansminister udtrykkelig har taget det Forbehold, at hvis det drejer sig om offentlige Arbejder, som ere nødvendige, vil han ikke være med til at spare. Det vilde blot gøre Forholdene værre. Jeg takker den ærede Finansminister for disse Ord, og jeg er ganske enig med ham i, at det bør være saadan. Derfor drister jeg mig saa meget desto mere til at fremsætte forskellige lokale Krav, som jeg tror netop komme ind under denne Betegnelse. Det er offentlige Foranstaltninger, som bør udføres.

Jeg maa forudskikke den Bemærkning, at jeg er ganske uenig med det ærede Medlem fra Kellerrup (Leth Espensen), der nu talte, naar han siger, at vi Rigsdagsmænd ikke bør fremsætte vore lokale Krav her i Salen, men derimod bør gaa hen hos vedkommende Minister for privat at tale

med ham herom. Thi for det første er det ikke afgjort, at de forskellige Ministre tage Hensyn til de Krav, der saaledes blive dem forebragte, selv om den højtærede Minister vil tage Hensyn til de Krav, som det ærede Medlem har fremsat til ham privat. Det er aldeles ikke afgjort, at andre kunne faa deres Krav fyldestgjorte ved en almindelig privat Henvendelse til de forskellige Ministre. Men for det andet er det heller ikke afgjort, at fordi de forskellige Ministre love, at disse Krav skulle blive gennemførte, de derfor blive gennemførte. Naar jeg derfor Gang paa Gang fremsætter de Krav, som jeg mener bør fremsættes fra den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, er det, fordi jeg, hvis ikke disse Krav blive honorerede, vil dokumentere, at det ikke er min Skyld, og for derved at kunne lægge Ansvar paa de Steder, hvor det rettelig hører hjemme.

Jeg vender mig først til den højtærede Trafikminister med et lokalt Krav, som jeg her atter skal have den Ære at frembære fra min Kreds. Det drejer sig om, at et Billetsalgssted ved Marrebæk kan blive omdannet til Holdeplads. Der har gentagne Gange været Andragende inde om denne Sag, men Jernbaneadministrationen har ikke villet gaa med til Udvidelsen. Man gør gældende i disse Andragender, at det vil være paa sin Plads at lave dette Billetsalgssted om til en Holdeplads eller i alt Fald anlægge et Omløbsspor saaledes, at Beboerne der kunde aflæsse deres Produkter og faa dem viderebesørgede med Jernbanen. Marrebæk er den største Plads paa den store Landstrækning, som hedder Bøtø Nor, en Landstrækning paa en 4—5,000 Tdr. Land, som Beboerne have ladet udtørre og kultivere for egen Regning. Ejerne af denne tørlagte Landstrækning have ofret omtrent 400,000 Kr. paa Tørlæggelsen og vel at mærke uden nogen som helst Støtte fra Statens Side. Altsaa, Beboerne her have beriget Danmark med 4—5,000 Tdr. Land Jord, som nu er kultiveret. Nu bede disse Beboere om at faa en lille Haandsrækning af Staten ved at faa en Station eller Holdeplads eller i alt Fald et Omløbsspor, saaledes at de kunne læsse deres Varer paa Jernbanen og faa dem besørgede videre. De angive rent eksempelvis, at der høstes en Masse Hø paa disse 4—5,000 Tdr. Land, og for dette Hø er der et godt Marked i Tyskland, men der er saa lange Afstande fra de Steder, de høste det, og til den nærmeste Station, at det ikke kan